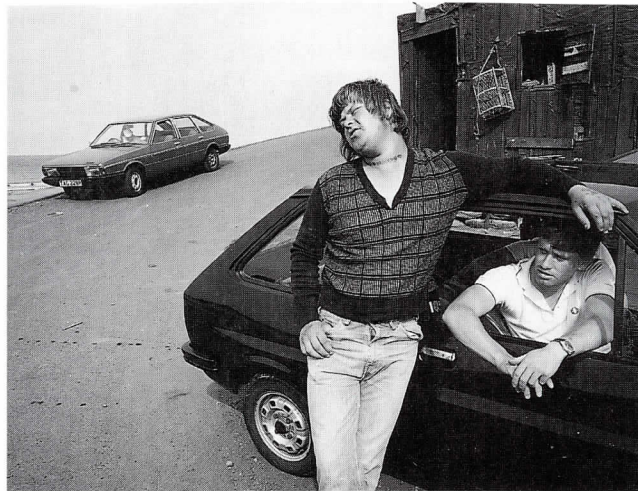

costa, en què la turbulenta poesia de la llum i el cel prenen unes proporcions èpiques, ens ofereix Killip la seguretat que aquest paisatge romandrà. Les seues deformacions, la seua distracció marcada de cicatrius, ens parlen de la indiferència del capitalisme explotador, així com també, de manera ambiental, es fa ressò de les vides destrossades dels qui l'habiten.

La bellesa i l'espai expansiu es troben ací com potències perdudes per a la llibertat, i aquestes imatges se poden interpretar com a acusacions de la història que s'estén cap arrere, més enllà de la fase present de la desindustrialització. La gent que en algunes fotografies semblen viatjant representen els límits més sagnants d'aquest procés.

La lent de Killip no és ni paternalista ni piadosa. Encara que la gent, en allò que ell anomena la seua "ficció sobre la metàfora", haja estat convertida en rebutjable per les fluctuacions del poder, en un altre lloc les seues vides tenen la seua pròpia energia. Aquesta energia se n'ix dels propis marcs: energia bloquejada o atrapada o canalitzada en violència, arplegada en humiliació doblegada; energia exposada com ira endurida en la cara d'un home parat en un portal mentre la policia, protegint-se darrere els escuts antidisturbis, ocupa el carrer. Tot això es

revela en la concentració en la cara d'una xiqueta jugant al cèrcol. Energia malgastada per a sobreviure. El més tràgic sobre aquestes fotografies és el seu dinamisme clar i simple —de vides humanes posades en observació, paralizades, disminuïdes per les seues reduïdes possibilitats—. Són unes fotografies escrupolosament acurades i respectuoses. Mirar-les és com observar les peces d'una imatge en moviment, amb el so desconnectat. Totes les fotografies són encara més dolorosament eloqüents per aquest agut silenci, pel seu reconeixement del que és inefable”.

Liz Heron

Fragment del text publicat al New Statesman del 29 d'abril de 1988, i reproduït amb el permís de l'autora.

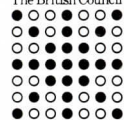
IVAM CENTRE JULIO GONZÁLEZ

Guillem de Castro, 118 - 46003-VALÈNCIA
Tel. (96) 386 30 00 - Fax (96) 332 10 94

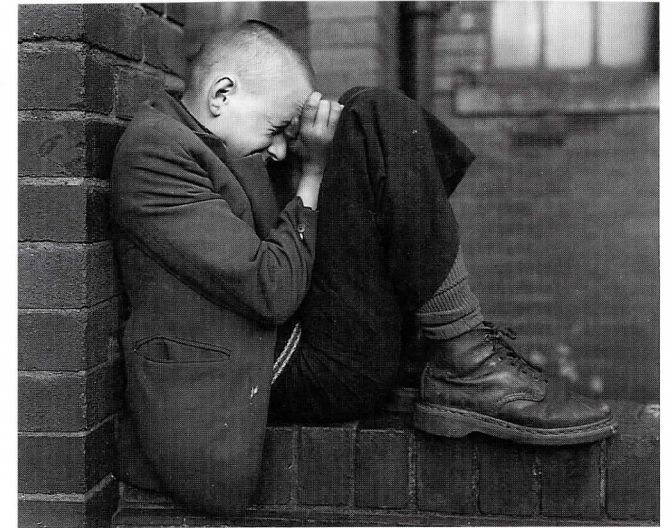
De dimarts a diumenge d'11 a 20 hores
Diumenge, dia del Museu, entrada gratuïta

UNA EXPOSICIÓ DE:

The British Council

 GENERALITAT VALÈNCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

CHRIS KILLIP “IN FLAGRANTE”

IVAM CENTRE JULIO GONZÁLEZ - 8 MAIG / 8 JULIOL 1990

Chris Killip va nàixer el 1946 a l'illa de Man, on es va criar. L'illa de Man és una comunitat antiga, independent, d'origen celta i que es troba a meitat de camí entre Irlanda i la costa nord-oest d'Anglaterra.

Entre els anys 1970 i 1973 va realitzar un treball fotogràfic íntim de la comunitat del seu país d'origen i que va ser la base per a la seua primera monografia, Isle of Man, publicada el 1980. Aquesta obra ha estat considerada des d'aleshores com un clàssic per la qualitat de la seua producció, en la qual va emprar una delicada impressió a dos tons.

Killip, fotògraf autodidacte, va treballar com ajudant de diversos fotògrafs a Londres des de 1963 a 1969. Després es va independitzar i se li atorgaren diversos premis i beques de l'Arts Council. En 1975, quan es va traslladar permanentment a l'est d'Anglaterra, a Newcastle, es va veure involucrat en la direcció de la "Side Gallery", una galeria fotogràfica independent i pionera en la promoció de documentals socials. A l'estiu de 1985, Killip i el seu amic Graham Smith exposaren conjuntament les seues obres a la Serpentine Gallery, a Londres. L'exposició va ser titulada Another Country (Altre Lloc).

L'exposició que ens ocupa, In Flagrante, es va exposar al Victoria and Albert Museum de Lon-

dres el maig i juny de 1988. En aquesta exposició es reuneixen les obres del període que correspon als últims dotze anys. Les obres no duen títol, la qual cosa fa resaltar no tant la seua funció documental com la força de les imatges.

En juny de 1989 va guanyar el prestigiós premi Henri Cartier-Bresson, nou premi internacional de fotografia atorgat pel Centre Nationale de Photographie de París.

"Chris Killip va dir que havia escollit treballar solament en blanc i negre perquè el color distreia massa l'atenció del contingut de la imatge. Aquesta elecció el separa de molts dels seus contemporanis, per als quals aquest clàssic rebuig del color, en favor de la superior seriositat del monocrom, ja no es manté en peu.

És impossible imaginar Killip treballar fora del blanc i negre. La tonalitat i profunditat de les seues gammes semblen les més adequades per a indicar el temps, però no la intemporalitat, de les seues fotografies. El color té una força massa immediata —encara que siga això precisament el que posa en bon ús en alguns casos—. Com les instantànies d'Anna Fox dels treballadors d'una oficina, les fotografies de Paul Reas de supermercats i avingudes comercials suggereixen que sense el color podríem arribar a apreciar la progra-

mada sintaxi del consumisme, dels barris perifèrics i de les aspiracions —que són els trets que defineixen les dues àrees—. Fox i Reas no estan en la línia de fer unes fotografies belles; és la lletjor, o la sufocant uniformitat dels seus ambients les que són exposades a la vista, juntament amb la dèbil naturalesa de l'elecció que s'hi ofereix. Treballen en metàfores. El mateix fa Killip, però ell forja un vocabulari poètic per a la inefable pèrdua i dislocació experimentades per l'altra cara d'aquestes dues àrees.

Les fotografies de In Flagrante han estat realitzades al llarg de dotze mesos, quasi totes en el nord-oest subdesenvolupat. Vistes que, en conjunt, transmeten d'una manera molt forta l'ira i tristesa del fotògraf: són, en suma, una visió personal. La veritat subjectiva d'això està reconeguda en una part del seu pròleg: "... aquest és un llibre molt subjectiu, sobre la meua època a Anglaterra (...) les fotografies poden dir-li més sobre mi que sobre el que descriuen..."

Aquesta és una postura de reconegut romanticisme en el sentit més polític, i si l'estètica de Killip ens recorda les tradicions romàntiques anteriors del paisatge i realisme documental, en fondre els esmentats elements a un grau elevat crea una sèrie d'afirmacions més intenses i radicals del que aquestes duen implícit. Hi ha paisatges, certament, però ni tan solament en les escenes de la